

за сичките си работы, за сичките си помышленія и за сичките си хораты.

И кога е тѣй каква ползъ (файда) имаме отъ дълга животъ? и защо да плачѣме толко надъ умрелыте? да плачѣме само оныя, които умираатъ безъ покааніе не исповѣдани и не причащени: защото нѣма да видѣтъ божіето лице. О колко сж блажени които умираатъ малки дечица! Защото тѣхната смърть е сладка и спасителна, а нашата е страшна, люта и горчива. Но бащите и майките не ублажаватъ малките дечица, но плачатъ неутѣшно, и то защо? не за дръго, но защото ги мыслатъ на ума си, и дѣматъ съ въздышаніе: ахъ! какво дѣте беше хубаво, добронравно, и едно на майка. То беше намъ утѣшеніе, тогга на старостыта ни, и похвала на рода ни. Какъвъ красенъ образъ имаше, какво сладко хортѣкаше, а какъ го гравна смъртыта като птица, и какъ да не плачѣме? Не дѣмамъ азъ никакъ да не плачѣме: защото тѣй е неказно на челоуѣческото естество, но да са прослезиме безъ гласъ за сожалѣніе. А малките дѣца не трѣбъжъ никакъ да ги плачѣме: защото съ плача нищо не имъ помагаме. Ние искаме искали да живѣатъ много на този маловременный свѣтъ, който е пзленъ съ трѣдове и болести, но богъ ги обыкналъ и ги откъсналъ отъ този свѣтъ като цвѣтъ отъ тврни, и ги пренеслъ тамо: гдѣто нѣма ни скорбь, ни печаль, ни въздышаніе, но радость безкрайна: свѣтитѣ ангели мирно имъ раздѣлатъ дѣшыте отъ тѣлата, и ги приносятъ безъ страхъ презъ дѣволските въздышны испитатели. Тѣмъ са отваре сладкій рай, гдѣто ги посрѣшкатъ сичките праведницы радостно, тамо богъ погледва на тѣхъ съ кротко лице и ги написва въ животната книга, и тѣ са радватъ чи отишле отъ зло на добро, гдѣто сж оныя дѣца, които изви ирода, тамо са веселетъ съ праведныте и са молжатъ богъ за насъ грѣшныте. За тѣй не плачете тѣхъ, но мыслете вашыя отвѣтъ, и речете като праведнаго Юва: господь дади, господь зе, вѣди име господне благословенно, отъ нынѣ и до вѣка, аминь.